

ת"פ 5499/06/19 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד מאזן בן חסן אל געאר

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ה חשוון תשפ"א
12 נובמבר 2020

ת"פ 5499-06-19 מדינת ישראל נ' אל געאר

תיק חיצוני: 2728/2019

לפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד דניאל גלעד

נגד

הנאשם

מאזן בן חסן אל געאר
ע"י ב"כ עו"ד אחמד ס. ותד

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם

כתב האישום והשתלשלות הדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות כדלקמן:

- החזקת נשק חם ותחמושת שלא כדין, בניגוד לסעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;
- ירי מנשק חם, בניגוד לסעיף 340א(ב) (1) ו-(2) לאותו חוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, במסגרת סכסוך בין שני פלגים במשפחת אל ג'עאר, אליה משתייך הנאשם, בתאריך 19.05.19, סמוך לשעה 23:45, התפתחה קטטה אלימה בשכונה 26 בעיר רהט.

על פי המיוחס לנאשם, במהלך הקטטה, עמד ברחוב, בעודו מחזיק באקדח, מול בית 37, בו מתגורר אחד מבני הפלג היריב - אברהים אל ג'עאר.

באותה עת, אברהים ניגש אל חלון ביתו, הבחין במתרחש וצעק לעבר הנאשם וכן לעבר אחרים שהיו במקום, שיירגעו וילכו, או מילים דומות לאלו.

באותו מעמד - כיוון הנאשם את האקדח לעבר אברהים, אך מיד לאחר מכן הסיט את ידו עם האקדח הצידה, החזיקו כלפי מעלה וירה מספר יריות באוויר.

סמוך לאחר מכן, יצאו שניים נוספים מפני הפלג היריב, עאסם אל ג'עאר ומחמד אל ג'עאר, המתגוררים בבית 36, אל הרחוב, והבחינו בנאשם, המתקרב לביתם בעודו מחזיק באקדח.

עאסם צעק לעבר הנאשם ואחרים שהיו ברחוב, שילכו הביתה וכי "לא צריך בלאגן", או מילים דומות לאלה.

הנאשם ועאסם התקרבו אחד לשני ועאסם אמר לנאשם שילך הביתה, וייקח את המשפחה שלו, או מילים דומות לאלה.

הנאשם השיב לעאסם, כי הוא (עאסם) "לא המטרה שלו", הרים את ידו כלפי מעלה וירה באמצעות האקדח מספר יריות באוויר.

לאחר מכן, כיוון הנאשם את האקדח לכיוון רגליו של מחמד, שעמד בצד, אך מחמד דרש מהנאשם להסיט את נשקו והנאשם עזב את המקום.

הנאשם כפר בעובדות ובעבירות שבכתב האישום.

הנאשם הודה בקיומו של הסכסוך בין הפלגים היריבים וכן בכך, שבמועד הנקוב בכתב האישום - התפתחה קטטה באזור המפורט בכתב האישום. עם זאת, לטענת הנאשם - במועד הרלוונטי, קרי: בשעת הקטטה המתוארת - שהה בביתו ולא נטל חלק באירוע.

מטעם התביעה, נשמעו העדים הבאים:

- ע.ת. 1 (ע.ת. 1 בכתב האישום) - אברהים אל ג'עאר;
- ע.ת. 2 (ע.ת. 2 בכתב האישום) - עאסם אל ג'עאר;
- ע.ת. 3 (ע.ת. 4 בכתב האישום) - מחמד אל ג'עאר.

אמרותיהם של יתר עדי התביעה, לרבות פואד אל ג'עאר וחסן אל ג'עאר - הוגשו בהסכמה, חלף עדותם בבית המשפט.

ההגנה הסכימה להגשת כלל המסמכים הרלוונטיים מתיק החקירה, אשר סומנו ת/א1 - ת/19 ולהלן תבוא התייחסות אל החלקים הרלוונטיים מהם בלבד.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

לא הוגשו מוצגים מטעם ההגנה.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב (ההגנה - לאחר קבלת ארכות) ומכאן - הכרעת דין זו.

סקירת התמונה הראייתית

ראיות התביעה

להלן - תובא התייחסות לראיות התביעה, אשר נמצאו רלוונטיות להוכחת האשמה.

ע.ת. 1 - אברהים אל ג'עאר - לדבריו פנסיונר, המתגורר בסמיכות לנאשם.

אמרותיו במשטרה הוגשו בהסכמה (ת/10א-ו') במסגרת חקירתו הראשית. כן הוגש דוח העימות בינו לבין הנאשם (ת/1ח').

לדברי העד, התכוון ללכת לישון אך שמע צעקות וירד לקומה התחתונה בביתו. אז, ראה דרך חלון ביתו את הנאשם מחזיק אקדח ביד ימין ומכוון אותו לעברו. היו צעקות והנאשם הסתובב לצד ימין וירה שתי יריות באוויר. לדברי העד - ראה ואף שמע את הירי.

לדברי העד, היתה תאורת רחוב במקום אך הוא עמד בקומה הראשונה בבית, שעדיין לא הושלמה בנייתה, ולכן היה במקום חשוך.

לדברי העד, צעק לעבר האנשים ברחוב, שיירגעו, ואף סיפר לבנו - פואד אל ג'עאר - על האירועים, מיד לאחריהם.

לדברי העד, המשיך הנאשם לעלות לרחוב לאחר הירי.

עוד סיפר העד, כי למחרת האירוע נמצאו פגיעות ירי ברכבו של בנו, שחנה בקרבת המקום בו עמד הנאשם. עם זאת, העד לא ראה את הנאשם יורה לעבר הרכב.

העד לא התלונן במשטרה מיד לאחר הירי, לדבריו - היות שהצדדים ניהלו משא ומתן להסדר ביניהם ("סולחה").

העד עמד על גרסתו גם במהלך העימות עם הנאשם וגם בשחזור מצולם שנערך עמו.

בחקירתו הנגדית טען, כי המרחק בינו לבין הנאשם היה 4 מטרים.

כשנשאל לזהות יתר המעורבים בקטטה השיב, כי זיהה רק את הנאשם, היות שהאחרים לא עמדו מספיק קרוב אליו.

בהמשך חקירתו טען, שלא ראה את הירי אלא רק שמע אותו וראה את הנאשם מחזיק באקדח ומכוון את האקדח אליו. כך גם בחקירתו החוזרת.

ע.ת. 2 - עאסם אל ג'עאר (בפרוטוקול נרשם בטעות עאסל) - מתגורר אף הוא בסמיכות לנאשם.

אמרותיו במשטרה (ת/12א-ז') וכן העימות שנערך בינו לבין הנאשם (ת/1ז') הוגשו, במסגרת חקירתו הראשית, בהסכמת הצדדים.

לדברי העד, לא ידע מה גרם להתלקחות הקטטה באותו הלילה, שכן, להבנתו, הצדדים כבר הגיעו ל"סולחה" לפני כן.

לדברי העד, שמע צעקות, ובשל כך יצא מביתו ונעמד בפתח הבית. אז ראה אנשים רצים במעלה הרחוב וביניהם - זיהה את הנאשם, כשאקדח בימינו. העד צעק לאנשים, שילכו הביתה. הנאשם נעמד מולו, במרחק של 2 מטרים.

לדברי העד, התקרב אל הנאשם, נצמד אליו ב"טווח אפס" ואמר לו שילך וייקח את המשפחה שלו איתו.

לדברי העד, עטה הנאשם כפפות שחורות.

לדברי העד, השיב לו הנאשם, שהוא (העד) אינו הכתובת ואז הרים את יד ימינו וירה 2 יריות שחלפו ליד ראשו של העד.

הנאשם המשיך במעלה הרחוב וכשהגיעה המשטרה - נכנס לבית 22, שם מתגוררת קרובת משפחתו.

לדברי העד, לא הגיע להתלונן במשטרה בסמוך לאירוע, בשל כך שהיה "עומס בתחנה".

לדברי העד, ברחוב היתה תאורת לילה.

העד מסר, כי גם אחיו מחמד ראה את שהתרחש, וכן מסר שמות של אנשים נוספים שזיהה באירוע.

לדברי העד, לא סיפר, בחקירתו הראשונה, שהנאשם כיוון את הנשק לאחיו מחמד, היות שהנאשם הזיז את הנשק לפני שירה והוא (העד) לא חפץ "להפיל עליו סתם עוד תיק".

לדברי העד, למחרת בבוקר נדבר עם ע.ת. 1 בנוגע להגשת התלונה.

העד ערך אף הוא שחזור מצולם של האירוע.

העד התעמת עם הנאשם וחזר על גרסתו, תוך שהוסיף, כי בינו לבין הנאשם היה קשר טוב לפני האירוע.

בחקירתו הנגדית, הוסיף העד, כי שמע גם ירי לפני שיצא מביתו. לדבריו, אמר הדברים לחוקרת, אך הם לא נרשמו בהודעותיו. לשאלת בית המשפט - חזר ומסר, כי יצא מביתו בשל הצעקות.

הסניגור הטיח בעד, כי באמרותיו במשטרה מסר שאדם נוסף - אחי הנאשם בשם מאדי - היה אף הוא נוכח באירוע, אלא שאותו מאדי היה במעצר באותו לילה.

עוד הוטח בעד, כי לא נמצאו תרמילים או קליעים במקום בו עמד הנאשם וירה, לטענתו.

ע.ת. 3 - מחמד אל ג'עאר - אף עד זה מתגורר בסמיכות לנאשם.

אמרותיו במשטרה (ת13א'ד') הוגשו בהסכמה, במסגרת חקירתו הראשית, וכן, הוגש העימות שערך מול הנאשם (ת1ו').

לדברי העד, שמע צעקות וירי ויצא מביתו לראות מה קורה. אז ראה את אחיו - ע.ת. 2 - עומד ממש קרוב לנאשם - "טווח אפס". לנאשם היה אקדח בימינו. הנאשם הרים את האקדח, ירה באוויר ואחרי כן המשיך במעלה הרחוב וירד בחזרה.

כשהגיעה המשטרה - נכנס הנאשם לבית דודתו.

צבע האקדח היה כהה ובמקום היתה תאורת רחוב.

הנאשם כיוון את האקדח לעברו.

לדברי העד, היו גם אחרים שהחזיקו כלי נשק, אך הוא לא זיהה אותם "בגלל הלחץ" ובגלל שעיניו היו ממוקדות בנאשם, שכיוון את נשקו אליו.

לדברי העד, לא סיפר על כך, שהנאשם כיוון אליו את הנשק, באמרתו הראשונה, היות שהיה בלחץ מהאירוע והענין "חזר אליו" בעת השחזור.

לדברי העד, לא מצא לפנות למשטרה באותו הלילה, היות שכבר הגיעה למקום.

לדברי העד, הגיע למשטרה למחרת, יחד עם ע.ת. 1, אך לא דיבר עמו טרם הגעתם למשטרה, מעבר לכך שראה את הנאשם עם נשק.

בחקירתו הנגדית, עומת העד עם כך, כי אחיו - ע.ת. 2 - מסר, בשחזור, כי הנאשם נכנס לבית אחר מזה שמסר העד אך עמד על כך, שהפרטים שמסר - נכונים.

אמרת פואד אל ג'עאר (11/ת) הוגשה, בהסכמת הצדדים, בהתאם להוראות סעיף 10ב' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971.

פואד הוא בנו של ע.ת. 1 והוא נכה, המתנייד באמצעות כיסא גלגלים - כעולה גם מדוח הפעולה ת/א3'.

לדברי העד, העירה אותו בתו בשעות לילה בשל "בלגאן" בחוץ.

העד שמע יריות וחייג למשטרה.

המשטרה הגיעה למקום ואז הכל נרגע.

מיד עם תם האירוע - סיפר לו אביו, ע.ת. 1 - כי הנאשם איים עליו באקדח וירה באוויר.

למחרת היום - הבחין העד בפגיעות ירי ברכבו.

אמרת חסן אל ג'עאר (ת/14) - הוגשה חלף חקירתו הראשית וההגנה החליטה, בסופו של דבר, להימנע מחקירתו הנגדית, כך שלמעשה, הוגשה גם אמרה זו בהסכמה, חלף עדותו.

לדברי העד, במועד הרלוונטי המפורט בכתב האישום - שמע ירי, צעקות והתקשר למשטרה.

מדוח חקירת מז"פ - ת/5ב', וכן מחוות דעת מעבדת נשק במטה הארצי - ת/2א' - עולה, כי נמצאו 10 תרמילים מול בתים 21 - 22 בשכונה, על המדרכה ועל הכביש. חלק מהתרמילים נורו מאותם כלי נשק וייתכן שחלקם נורו מאקדח חצי אוטומטי. מיקום התרמילים סומן במפה - ת/9.

דוח פעולה - ת/3א' - נרשם מאת סייר, שהגיע למקום בעקבות הזמנת המשטרה על ידי העד פואד אל ג'עאר.

דוח פעולה - ת/3ב' - נרשם מאת סייר, שהגיע למקום ומתעד אלימות וזריקות אבנים לעבר ניידת המשטרה.

דוח פעולה - ת/3ג' - גם הוא מאת סייר שהגיע למקום, מתעד מציאת מספר פריטים, ביניהם כרטיס אשראי המשוך לאחד חאלד אל ג'עאר; כפפות גומי; תרמיל ירי. אל הסייר הגיע אזרח, שמסר לו שיש לו צילום וידאו של האירוע, אך הנאשם לא נצפה בצילום זה.

דוח פעולה - ת/3ו' - מתעד צפיה בסרט אבטחה, שנתפס על ידי בלש (תפיסתו מתועדת בדוח ת/3ד'). בסרט נראה חלק מהקטטה, אך הנאשם אינו מופיע בו.

דוח מסכם חקירת מז"פ - ת/5א' - מתעד בדיקת רכבו של העד פואד אל ג'עאר. על דלת ההזזה של הרכב נמצא חור ירי וכן נמצאו שרידי קליע.

תע"צ - ת/8ג' - מתעד שיחות שהתקבלו במוקד 100 בליל האירוע, ביניהן - שיחה מטעם אשתו של הנאשם. תמלול השיחות הוגש אף הוא - ת/16.

רעיית הנאשם ביקשה, שישלחו ניידות מד"א למקום.

עד כאן - ראיות התביעה הרלוונטיות.

ראיות ההגנה

אמרותיו של הנאשם (ת/א1-ה') הוגשו, במסגרת פרשת התביעה וכן הוגשו העימותים, שערך אל מול כל אחד משלושת עדי התביעה, שנשמעו במשפט.

עוד הוגשו, גם כן במסגרת פרשת התביעה, דוח עיכוב של הנאשם (ת/ב18), שם מסר, בתגובה להודעת העיכוב, כי שהה בביתו ולא עשה דבר וכן דוח פעולה (ת/א18) המתעד את אופן ביצוע העיכוב, שם נרשמה תגובת הנאשם ביתר פירוט, שהנאשם הוסיף, כי שהה כל הלילה בביתו ולא יצא ממנו.

בחקירתו הראשית, סיפר הנאשם, שהוא בן 37, אב ל-3 בנות, מתגורר בעיר רהט ועובד כקלינאי תקשורת.

הנאשם בעלים של רשת לטיפול בתחום אליו הוכשר ועד להגשת כתב האישום אף עבד, במשרה חלקית, מטעם משרד החינוך.

לדברי הנאשם, בהיותו אדם אמיד, מחזיק בבית יפה וברכבי יוקרה - מהווה מטרה לבני פלג היריב, אשר זו אינה הפעם הראשונה, שהם מפנים את חיציהם כלפיו.

לדברי הנאשם, מקפיד שלא להיות מעורב באירועים אלימים וכששומע צעקות או ירי - מסתגר בביתו.

לדברי הנאשם, בתקופה האחרונה אף החל לשקול לעזוב את השכונה.

בחקירתו הנגדית, סיפר הנאשם, כי באותו היום סגר את הקליניקה בשעה 15:00, הגיע לביתו, ישן שעה או שתיים ושבר את הצום סביב שעה 19:40 (המדובר היה בחודש הרמדאן).

הנאשם נשאל, מדוע מסר את האליבי רק בחקירתו השניה במשטרה ולא מסר הסבר. הנאשם אף לא היה יכול להסביר מדוע אשתו היא זו שהתקשרה למשטרה וכיצד לא מצאה להעיר אותו כששמעה קולות של ירי ואלימות.

כשהוטח בנאשם, כי בניגוד לדבריו, לפיהם - אינו מוצא להתערב באירועים אלימים, היה מקרה קודם, בו יצא החוצה להתעמת עם תוקפים אלימים, למרות שהיתה בחוץ קטטה עם ירי - השיב, כי באותו מקרה היה כבר בחוץ בעת שהחלה המריבה.

עד כאן - ראיות ההגנה.

ראיית הזמה

לאחר שמיעת עדות הנאשם, עתרה התביעה לאפשר הגשת אמרה שמסר הנאשם במסגרת חקירה בתיק אחר וזאת על מנת להזים טענתו, כי אינו נוהג לצאת את ביתו במהלך הקטטות והאירועים האלימים אשר מתרחשים, מדי פעם, באזור מגוריו.

במסגרת זו - הוגשה, בהסכמה, אמרה של הנאשם - ת/19, שלא נגבתה במסגרת החקירה בתיק דן, והיא מתעדת מקרה, שאירע בשלהי שנת 2019, בו שמע הנאשם ירי וצעקות ויצא החוצה להתעמת עם התוקפים.

עד כאן בנוגע לראיות.

טענות הצדדים

התביעה עותרת ליתן אמון בעדויותיהם של עדי התביעה, המשתלבות זו בזו.

עוד מבקשת התביעה לראות באמרת העד פואד אל געאר - ת/11 - כמסייעת לעדותו של ע.ת. 1. לטענת התביעה, קבילה עדות זו בשל היותה אמרת קרבן עבירות אלימות וכן אמרה שנעברה במהלך האירוע או בזמן קרוב אליו (החריג המכונה: res gesta).

התביעה טוענת, כי הממצאים בזירה, למשל - התרמילים שנתפסו - תומכים בדברי עדי התביעה.

התביעה טענה, כי אין ליתן משקל לסתירות או לשינויים קלים בין דברי העדים השונים, היות שאינם מהותיים וכי שינויים אלה מלמדים דווקא על כך, שהעדים לא תיאמו ביניהם את הגרסאות.

התביעה טענה לסתירות מהותיות בעדות הנאשם וכן להפרכת האליבי שלו, אשר, לשיטתה של התביעה, מחזקים את הראיות נגדו.

התביעה ביקשה לזקוף, לחובת הנאשם, כי לא הביא את רעייתו לעדות.

התביעה ביקשה ליתן משקל לראיית ההזמה - ת/19 - ממנה ניתן ללמוד, כי הנאשם אינו דובר אמת, בטענתו, כי נמנע להתערב באירועים אלימים.

התביעה ביקשה להרשיע את הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום.

ההגנה ביקשה לבחון בזהירות את עדויותיהם של עדי התביעה ולהימנע מלתת להם משקל. לשיטתה של ההגנה - מבקשים בני הפלג היריב לפגוע בנאשם דווקא, על לא עוול בכפו.

ההגנה טענה, כי יתר הראיות, עליהן מנסה המאשימה להתמך - הן ראיות נסיבתיות, שאינן מצביעות על תוצאה אפשרית אחת.

ההגנה ביקשה, שלא לסמוך מסקנות מפלילות על סתירות בעדותו של הנאשם, שאין בהן כדי לבסס הרשעה, כשהמארג הראייתי - חלש.

ההגנה טענה, כי אין בראיית ההזמנה כדי לחזק ההאשמות כלפי הנאשם.

ההגנה טענה, כי התרמילים שנתפסו אינם מחזקים את ראיות התביעה, שכן מקום תפיסתם אינו תואם את מיקום הירי המיוחס לנאשם.

ההגנה ביקשה שלא ליתן משקל לאמרת פואד אל געאר - ת/11 - שהדברים המפורטים בה הם מפי השמועה.

ההגנה טענה, כי אופן מסירת אמרותיהם של עדי התביעה השונים מעלה חשש לתיאום פסול.

ההגנה עתרה לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק.

דין והכרעה

לאחר שבית המשפט שמע את עדי התביעה ועיין במוצגים שהוגשו מטעם התביעה - אינו מוצא ליתן האמון הנדרש בגרסאותיהם של עדי התביעה, שהופיעו לפני בית המשפט.

אמנם, עלה בידי התביעה להוכיח, בראיות מספקות, כי האירוע האלים בין הפלגים הניצים אכן התרחש בזמן ובמקום הנקובים בכתב האישום.

ברם, לא הוצגו ראיות משכנעות, על מנת להצביע על כך, שהנאשם דווקא הוא שהשתתף באירוע, החזיק נשק חם ועשה בו שימוש.

כל עדי התביעה שנשמעו הם מהפלג היריב וככאלה - בעלי אינטרס לפגוע בפלג המעוין להם ובתוכו - הנאשם, בהיותו אדם אמיד, בעל נכסים, "מסודר בחייו" ובעל מעמד. אמנם, כמצוות המחוקק (סעיף 2 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**")), הכל כשרים להעיד. ברם, כאשר המדובר בעדים מעונינים, יש לבחון עדותם בזהירות.

כעדים מעונינים - יש לבחון העדויות שמסרו בזהירות. וראו, לענין זה, פרופ' י' קדמי, על הראיות - הדין בראי הפסיקה, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע - 2009 (להלן: "**קדמי, על הראיות**"), חלק א, ע' 527 - 529:

הכלל הקבוע בסעיף 2 לפקודת הראיות אומר: "הכל כשרים להעיד בכל משפט" ... במצב דברים זה, אין בנגיעה אישית של העד בענין הנדון בבית המשפט בכדי לפגוע בכשרותו להעיד; ויכולה להיות לכך השלכה, אך ורק לענין משקלה הראייתי של עדותו.

עם זאת, יודגש: נגיעה אישית בענין נושא הדין... מהווה גורם נכבד בשיקולי בית המשפט לענין מהימנותו של העד והמשקל הראוי שמן הראוי להעניק לדבריו.

כאשר מתברר, שעד הינו "נוגע בדבר" מסיבה כלשהי, בית המשפט "יזהיר עצמו כרגיל הזהר היטב" שיש לבחון את עדותו בקפדנות יתרה; שהכלל הוא, שבנסיבות כאלה "היה מקום לבחינה זהירה של דבריה לאור הנגיעה שהיתה לה בענין".

כן ראו, לענין זה, ע"פ 44/81 מויאל ואח' נ' מדינת ישראל, פד לו(1) 522.

בהתאם להלכה הפסוקה, יש לבחון משקלן של עדויות במספר מישורים: האחד, ההתרשמות הישירה והבלתי אמצעית של בית המשפט מהעד והתנהגותו על דוכן העדים (מבחן ההתרשמות); השני - השוואת דבריו של העד אל מול ראיות אחרות שהוצגו לפני בית המשפט, אם ראיות חיצוניות ואם אמרות נוספות, שנמסרו מפיו של אותו עד ("מבחן ההשוואה החיצונית"); השלישי - העמדת דברי העד במבחן של היגיון, שכל ישר וניסיון החיים ("מבחן ההשוואה הפנימית"); הרביעי - בדיקת השלכותיהם של אופיו של העד ומידת נגיעתו לענין על מהימנות דבריו ("מבחן האישיות").

ראו **קדמי - על הראיות**, חלק IV, ע' 1833.

לעניננו, כבר מבחינת השיקולים, הנוגעים לעדויות עצמן, מבחינת הגיון והתאמתן לניסיון החיים ולשכל הישר, היינו:

במבחן ההשוואה הפנימית - עולים ספקות משמעותיים:

· שלושת העדים מסרו תלונה בגין אירועים כה חמורים, לכאורה, של איום בנשק מטווח קצר וירי מנשק חם - רק למחרת היום, בשעות הצהריים. זאת, למרות שכוח משטרה הגיע למקום בסמוך לאירועים (ראו דוחות הפעולה ת/3ב', ת/3ג', ת/3ד'), במטרה לתחקר את האירוע ולא היתה כל מניעה, כי מי מהם יגש לשוטרים ויספר את הידוע לו. לדברי העדים, השהו מסירת התלונה בשל סברתם, כי יגיעו להסדר עם הצד שכנגד (בלשונם: "סולחה"). גם בכך יש כדי לחזק האפשרות, כי 'בעלי הדעה' בפלג אליו משתייכים העדים - נדברו ביניהם ותכננו יחדיו מהלכיהם טרם הגשת התלונה;

· שלושת העדים הגיעו יחדיו למסור את אמרתם ואף עלה מחקירתם, כי נדברו ביניהם קודם לכן (הגם שהכחישו תיאום עדויות), אך מכל מקום, היתה להם ההזדמנות לעשות כן;

· על אף שהמדובר היה בקטטה מרובת משתתפים ועל אף שכלל המעורבים בקטטה הם מאותה המשפחה, מתגוררים באותה השכונה ומוכרים זה לזה - הרי שניים מתוך עדי התביעה שהופיעו בבית המשפט (ע.ת. 1 ו-ע.ת. 3) - לא זיהו כלל מעורבים נוספים כלשהם באותו אירוע ואילו ע.ת. 2 מסר שמו של מעורב נוסף, בשם מונדר, אך ציין - כי הלה לא עשה דבר. ודוק: הן מהעדויות שנשמעו והן מהשחזורים (ת/10ה', ת/12ו', ת/13ד'), שנערכו גם הם בשעת חשיכה ניתן לראות, כי מקום האירוע מואר, והמרחקים היו כאלה, שלא היתה כל מניעה לזהות את כלל הנוכחים.

בכל אלה יש כדי להחליש, באופן אינהרנטי, את משקלן של עדויות אלה.

אשר לאמרתו של פואד אל געאר - ת/11: צודק התובע המלומד, כי ניתן לקבל אמרה זו, על סמך החריגים המנויים בסעיפים 9 - 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971.

אלא, שהפרטים שמסר עד זה (גם הם נמסרו רק למחרת האירוע, בשעות הבוקר) - אינם פרטים שראה בעיניו, אלא המדובר בדברים ששמע מפי אביו - ע.ת. 1. בנסיבות אלה - היה בדברים פוטנציאל לחזק עדות האב. אך משבית המשפט אינו מוצא ליתן האמון הנדרש בעדות האב - הרי מתאפס הכוח הראייתי של עדות זו.

גם מבחינתה של כל עדות אל מול אמרות נוספות שנמסרו מפי אותם עדים, או מפי עדים אחרים (מבחן ההשוואה החיצונית) - עולות סתירות, שיש בהן כדי לפגוע במהימנותן של העדויות. לצורך המחשה - נפרט כמה מהן:

· ע.ת. 1 מסר פעם אחת, כי ראה את הנאשם יורה ובהמשך - כי לא ראה אותו יורה אלא רק ראה אותו אוחז בנשק ושמע יריות;

· באמרתו הראשונה, מסר ע.ת. 1, כי ראה את הנאשם מסתובב עם האקדח שמאלה, לכיוון רכבו של בנו - פואד אל געאר. ברם, בשחזור - מסר, כי הנאשם הסתובב לכיוון ההפוך והיחידה החוקרת נאלצה לברר עמו סתירה זו -

ראו זכ"ד ת/17ג';

- ע.ת. 2 סתר עצמו מספר פעמים בנוגע לשאלה, האם שמע קולות ירי בטרם היציאה מביתו;
- בשחזור, שנערך עם ע.ת. 2 (ת/12ו') לא מסר, כי הנאשם ירה באמצעות האקדח, אלא לאחר שחוקרת המשטרה הזכירה לו עובדה זו;
- העדים ע.ת. 1 ו-3 מסרו בחקירתם במשטרה, כי לאחר הירי נמלט הנאשם לביתה של קרובת משפחה בשם "חדרה". כשלעומתם, מסר ע.ת. 2, כי הנאשם ברח לביתה של סמיהאן;
- באמרתו הראשונה של ע.ת. 3 - לא מסר, כי הנאשם כיוון נשק לעברו ועובדה זו הופיעה רק בגרסאותיו המאוחרות יותר (החל מהשחזור). הפלא ופלא - גם ע.ת. 2 נמנע מלמסור הדבר באמרתו הראשונה, לטענתו, כי באותו השלב לא חפץ 'להפיל על הנאשם עוד תיק'.

בעדויות סתירות נוספות, אך די באלה כדי ללמד על חולשת העדויות.

אשר לראיות החפציות שנאספו - אין ולא אחת מהן המחזקת את דבריהם של עדי התביעה בכל הנוגע לנקודה שבמחלוקת והיא - האם הנאשם היה מעורב באירוע.

הממצאים, שנאספו בזירה - אינם קושרים הנאשם לאירוע, וההיפך הוא הנכון:

- הנשק החם בו נעברו, על פי הטענה, העבירות - לא נתפס;
- על הכפפה השחורה, שנתפסה במקום (כשלדברי העדים - לבש הנאשם כפפות שחורות) - טביעת אצבע, שאינה שייכת לנאשם;
- במקום נתפס כרטיס אשראי, גם הוא אינו שייך לנאשם;
- בסרטון ממצלמת אבטחה שנתפס ומתעד חלקים מהאירוע - לא מופיע כלל הנאשם (ראו ת/13ו'). אמנם, המצלמה אינה מכסה את המקום, בו נמסר מפי התביעה, שהנאשם עמד בעת הירי, אך היות, שעל פי הטענה - נע הנאשם ביחד עם קבוצה מבני הפלג המעוין לפלג אליו משתייכים עדי התביעה - והפלגים הניצים נעו לאורך הרחוב, שחלק ניכר ממנו היה מכוסה במצלמה - היה צפוי כי ניתן יהיה לזהותו, ולו בשלב כלשהו.

עומדות לפני בית המשפט עדויות של שלושה עדים, בעלי ענין; עדויות כבושות, שלא נמסרו בעדות הראשונה; שהעדים הגיעו למסור אותן בחטיבה אחת; עדויות שאף אחד מהממצאים החפציים או הפורנזיים בשטח - אינו מחזק אותן.

במצב דברים זה - האם ניתן לומר, כי יש בידי בית המשפט לבסס עליהן ממצא מעבר לכל ספק סביר?

לכל אלה יש להוסיף, התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט מעדי התביעה, שלא היתה כזו - שניתן לבסס עליה ממצאים מרשיעים.

אשר לגרסת הנאשם: עלה בידי התביעה להצביע על סתירות ופרכות משמעותיות בדבריו של הנאשם, הן בנוגע לסדר יומו; הן בנוגע לשאלה - האם היה ישן בזמן האירוע או במועד קרוב אליו.

עוד ניתן לומר כי לא עלה בידי ההגנה כלל לבסס את גרסת האליבי וקיים חשש כבד, שהנאשם לא היה בביתו בזמן האירוע. חשש זה עולה, בין היתר, מהעובדה, כי רעיית הנאשם היא שנאלצה לפנות למשטרה, כמתועד בשיחה הראשונה בתקליטור השמע ת/8ג' (ובתמליל ת/16); בפניה זו - נשמעה לחוצה ומפוחדת ביותר, בקול רועד, וכי לא נזכר כלל, שבעלה מצוי עמה בבית. והלא מתבקש, כי לו חשה נתונה בסכנה - הדבר הראשון שהיתה עושה, כאם וכאשה, בעלת משפחה, היה לקבץ את בני משפחתה, להעיר הנאשם, אבי המשפחה, ולטכס עמו עצה, כיצד להתגונן מפני האיום. קשה לתאר מצב, כפי שטען הנאשם בעדותו בבית המשפט, בו הוא נם את שנתו המתוקה, בעוד שסביב הבית ירי מנשק חם ורעייתו מתקשרת למשטרה - עוד לפני שמעירה אותו, כבעל, כאב וכמי שאמון על הגנתם של בני משפחתו.

ההגנה אף לא טרחה לזמן את רעיית הנאשם לעדות, כדי לתמוך בטענת האליבי. ודוק: מדובר בעדה, שלא היה כל קושי להביאה לבית המשפט. אי הבאתה מפחית באופן ניכר ביותר את המשקל של טענה זו.

לענין זה, יפים דברי השופטת הדסה בן עתו בפסק הדין ע"א 548/78 **שרון נ' לוי**, פ"ד לה (1) 736:

בכלל הנקוט על ידי בית המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעלי דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראייה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראייה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראייה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראייה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה.

כן, ראו לענין זה, **קדמי - על הראיות**, חלק IV, ע' 1865.

הן שקרי נאשם והן הפרכת אליבי - עשויים, על פי ההלכה הפסוקה, לשמש כראייה תומכת לעדויות התביעה, אפילו עד לדרגה של ראיית סיוע. ברם, כפי שנפסק, לא פעם, סיוע מסוג זה עשוי לחזק את ה"יש" ולא את ה"אין". זאת, היות שנטל ההוכחה במשפט הפלילי מוטל על שכמה של התביעה. לשון אחר, משבית המשפט אינו מוצא ליתן אמון בגרסאותיהם של עדי התביעה - לא תוכל התביעה להיבנות מסיוע שכזה (ראה סימן עשירי בפרק השני).

הכלל הבסיסי הינו, כי שקריו של נאשם - אם במסגרת חקירה במשטרה ואם במסגרת עדותו בבית המשפט - אינם מהווים ראייה בעלת כוח הוכחתי משל עצמה. ראו, **קדמי - על הראיות**, חלק I, עמ' 298.

לענין זה - התפתחה ההלכה - וכיום, יש בשקרים מסוג זה, לרבות הפרכת אליבי, לשמש כסיוע לראיות התביעה (שם, ע' 304). אך יהיה טבעם של השקרים אשר יהיה - לעולם לא יגיעו לדרגה של ראיה עיקרית וכוחם - לעולם יהיה בגדר תוספת לראיה העיקרית (שם, שם).

אשר לראיית ההזמה - בנקודה זו נותר על כנו ספק, האם בכוחה של האמרה ת/19 להפריך את דברי הנאשם, בעדותו, לפיהם - עד כה לא נהג לצאת מביתו ולהתערב בסכסוכים האלימים שבין הפלגים השונים במשפחה. אמנם, מבחינה מילולית דווקנית של המתואר בעדות ובאמרה - קיימת סתירה. אך מבחינת הראיות לתכנן - אין בית המשפט סבור, כי יש לפרש הדברים, בהכרח, באופן זה.

כאשר הנאשם אמר, כי אינו נוהג לצאת את ביתו כששומע על אירועים אלימים - הכוונה הכללית היתה, כי אינו נוטל חלק באירועים אלה ומשתדל להימנע מהם. בית המשפט לא התרשם, כי הכוונה היתה לכך, שהנאשם שומר על עצמו במעין "עוצר" מרצון בתוך ביתו.

כל שעולה מהאמרה ת/19 הוא, שבמקרה קודם של קטטה אלימה - יצא הנאשם את הבית והטיח דברים קשים באחד המעורבים, כי בשל מעשיו נהרג ילד (כך קרה באותה קטטה) ובשל דבריו אלה כלפי המעורב האלים - אותו מעורב אלים נסוג ונכנס לביתו.

דווקא הסיפא לאמרה זו - ת/19 - מחזק טענתו של הנאשם, כי מתנגד בכל מאודו לאירועים מסוג זה. כך מסר הנאשם לקצין המשטרה, שגבה את האמרה, בסיפא לדבריו (ש' 76-72):

אל תעזבו את השכונה, אם תעזבו את השכונה - השכונה תבער. תעשו משהו עם הנשק הלא חוקי. אני חושב שמדינת ישראל היא מדינת חוק, אבל אתם כל היום מחפשים ראיות ראיות ובסוף האנשים יורים והנשק שמסתובב בלי סוף בשכונות של הבדואים - זה הורג אנשים. הנשק הזה אתמול הרג, עוד מעט יהרוג את הילד הזה, מחר זה יכול להיות אני או כל אחד מאיתנו. אני עובד כקלינאי תקשורת ומתפרנס בכבוד ורוצה להמשיך לעבוד בשקט, ובלי פחד.

לסיכום ענין זה - הגם שעולה חשש, שהנאשם לא שהה בביתו במהלך האירוע ולא מסר אמת בנוגע לכך - הרי לעובדה זו עשויים להיות הסברים רבים ושונים (למשל, שהנאשם נלחץ וביקש להרחיק חשד מעצמו; או כי שהה במקום אותו אינו מעוניין לחשוף). ברם, אין די בכך כדי למלא החסר בראיות התביעה.

לאור כל האמור - מוצא בית המשפט, כי לא עלה בידי התביעה הכללית להציג לפני בית המשפט תשתית ראייתית, המבססת את האישום בהתאם לנטל הראיה הנדרש בפלילין, קרי: מעבר לכל ספק סביר.

על כן - מורה בית המשפט על זיכויו של הנאשם מהעבירות המיוחסות לו.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ה חשוון תשפ"א, 12 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.